

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 27 grudnia 2012 roku (data wpływu) skierowanym do Sądu rejonowego w Pabianicach powódka B. W. (1) wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwoty 31.477,70 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 31 grudnia 2010 roku do dnia zapłaty. W treści uzasadnienia powództwa m.in. wskazała, że w dniu 7 sierpnia 2007 roku zawarła z pozwaną umowę, której przedmiotem była produkcja elementów oraz montaż budynku drewnianego za wynagrodzeniem w wysokości 163.780,00 złotych, lecz prace zostały przez pozwaną wykonane wadliwie. Powódka powołała się na toczące się uprzednio przed tym samym Sądem postępowanie w sprawie sygn. akt I C 289/10, gdzie oddalone zostało powództwo spółki (...) skierowane przeciwko niej o zapłatę pozostałej części wynagrodzenia za wykonane dzieło. Zgodnie z opinią biegłego wydaną w tej sprawie koszt usunięcia wad dzieła przekraczał 40 000 zł. We wskazanej sprawie Sąd stwierdził, że jest uprawniona do odmowy zapłaty wykonawcy dzieła reszty wynagrodzenia w kwocie 12772,30 zł i powództwo skierowane przeciwko niej o zapłatę w całości oddalił. Nadmieniła, że we wskazanej sprawie Sąd Rejonowy stwierdził, że ustawowa odpowiedzialność z tytułu rękojmi ma charakter absolutny, co oznacza, że przyjmujący zamówienie (spółka (...)) nie może się od niej zwolnić. Obciąża go ona niezależnie od tego, czy to ona spowodowała wadliwość rzeczy, czy ponosi w tym zakresie jakkolwiek winę. Wystarczającą przesłanką faktyczną tego rodzaju odpowiedzialności jest ustalenie, że wydane i odebrane dzieło wykazuje cechy kwalifikujące je w danym stosunku prawnym jako rzecz wadliwą. Jak wynika z ustaleń poczynionych w sprawie I C 289/10 wysokość należnego pozwanej spółce wynagrodzenia powinna zostać obniżona o koszty prac mających na celu usunięcie istotnych wad budynku, to jest o kwotę 44.280,00 złotych. Do chwili obecnej wady fizyczne budynku nie zostały przez spółkę (...) usunięte za wyjątkiem wymiany drzwi zewnętrznych. Z uwagi na fakt, że dotychczas powódka skorzystała z uprawnienia do obniżenia ceny jedynie w zakresie kwoty 12.722,30 złotych (odmawiając zapłaty ostatniej raty wynagrodzenia), a nadto z opinii biegłego wydanej w sprawie IC 289/10 wynika, że roszczenie powódki dodatkowo należy obniżyć o kwotę 80 zł dotyczącą malowania stolarki drzwiowej, ze względu na dokonaną przez pozwaną wymianę drzwi, to w konsekwencji oznacza, że powódka jest uprawniona do dochodzenia w ramach niniejszego powództwa jeszcze kwoty 31.477,70 złotych (tj. $44280 - 12722,30 - 80 = 31\ 477,70$ zł). Powódka nadmieniła również, że w dniu 5 listopada 2010 roku wystąpiła z wnioskiem o zawezwanie pozwanej spółki do próby ugodowej i zapłaty kwoty pieniężnej na usunięcie wad, jednakże pozwana spółka nie wyraziła zgody na zawarcie ugody. Sprawa ta zawisła przed Sądem Rejonowym w Pabianicach za sygn. akt I Co 4296/10.

Pozwana spółka (...) nie uznała powództwa i wniosła w całości o jego oddalenie. W odpowiedzi na pozew podniosła zarzut przedawnienia roszczenia. Wskazała, że w niniejszym pozwie powódka dochodzi zapłaty kwoty 31 478 zł jako realizacji uprawnienia z tytułu rękojmi – obniżenia wynagrodzenia (art. 637 k.c.). Strony łączyła umowa o dzieło, a zatem uprawnienie z tytułu rękojmi za wady fizyczne wygasło po upływie roku licząc od dnia wydania rzeczy. Termin przedawnienia roszczenia z tytułu rękojmi rozpoczął bieg w dacie odbioru końcowego dzieła, czyli w dniu 17 listopada 2008 roku i roszczenie jest już przedawnione.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 4 listopada 2013 roku, sygn. akt I C 17/13, Sąd Rejonowy w Pabianicach oddalił powództwo oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanej spółki kwotę 2.400,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało oparte na następujących ustaleniach oraz wnioskach:

Wyrokiem z dnia 6 grudnia 2011 roku Sąd Rejonowy w Pabianicach w sprawie toczącej się pod sygnaturą akt I C 289/10 z powództwa (...) sp. z o. o. w P. przeciwko B. W. (1) oddalił powództwo dotyczące zapłaty kwoty 12.722,30 złotych stanowiącej resztę wynagrodzenia za wykonane dzieło. W wymienionej sprawie wówczas ustalono, że strony łączyła umowa o dzieło, zgodnie z którą (...) sp. z o. o. była zobowiązana się do wyprodukowania elementów i montażu budynku mieszkalnego w technologii M. M-Bal, zaś B. W. (1) do zapłaty wynagrodzenia w kwocie 163.780,00 złotych. Dzieło to zostało oddane w dniu 17 listopada 2008 roku, lecz było wykonane wadliwie i w związku z tym B. W.

(1) odmówiła zapłaty ostatniej części wynagrodzenia za dzieło w kwocie 12.722,30 złotych. We wskazanej sprawie Sąd ponadto ustalił, że koszt usunięcia wad dzieła wynosi 44.280,00 złotych, zaś stopień obniżenia użyteczności budynku w związku z wadami dzieła wynosi 25%. W konsekwencji, powództwo spółki (...) o zapłatę kwoty 12 722,30 zł dochodzonej od B. W. (2) tytułem niezapłaconej części wynagrodzenia za wykonane dzieło uległo w całości prawomocnemu oddaleniu.

W dniu 10 listopada 2010 roku B. W. (1) wystąpiła do Sądu Rejonowego w Pabianicach z wnioskiem o zawiązanie (...) sp. z o. o. w P. do próby ugodowej żądając zapłaty na jej rzecz kwoty 50.000,00 złotych tytułem zaspokojenia roszczeń wynikających z wadliwego wykonania przez (...) sp. z o. o. budynku mieszkalnego. W uzasadnieniu wniosku wówczas wskazała, że kwota 50.000,00 złotych obejmuje koszt usunięcia wad fizycznych budynku mieszkalnego oraz odszkodowanie z tytułu obniżenia wartości przedmiotowego budynku. Jednakże do zawarcia ugody pomiędzy stronami nie doszło.

Nadto, Sąd I instancji ustalił, że zgodnie z umową zawartą między stronami wykonanie fundamentów pod budynkiem należało do powódki, a nie do pozwanej spółki.

Sądu Rejonowy uznał, że w niniejszej sprawie wiążą go ustalenia faktyczne oraz oceny prawna wyrażona w prawomocnie zakończonych sprawie za sygn. akt I C 289/10. Sąd meriti podniósł, iż moc wiążąca oraz powaga rzeczy osądzonej co do zasady obejmuje jedynie sentencję wyroku, jednakże powaga rzeczy osądzonej rozciąga się również na motywy wyroku w zakresie w jakim stanowi ono konieczne uzupełnienia rozstrzygnięcia, niezbędne do określenia jego zakresu. Sąd I instancji argumentował, że niedopuszczalne jest w niniejszej sprawie dokonanie ustaleń i ocen prawnych sprzecznych z ustaleniami, które legły u podstaw prawomocnego wyroku z dnia 6 grudnia 2011 roku, sygn. akt I C 289/10 i w związku z tym oddalił wnioski dowodowe zmierzające do czynienia takich ustaleń.

Sąd Rejonowy stwierdził, że powódka dochodziła w niniejszej sprawie obniżenia wynagrodzenia za wady fizyczne dzieła w oparciu o art. 637 § 2 k.c., który określa uprawnienia zamawiającego z tytułu rękojmi. Powołując się na art. 646 k.c., art. 638 k.c. w zw. z art. 568 § 1 k.c. Sąd wskazał, że uprawnienia z tytułu rękojmi za wady fizyczne wygasają po upływie roku, a gdy chodzi o wady budynku - po upływie lat trzech, licząc od dnia, kiedy rzecz została kupującemu wydana. Sąd meriti stanął na stanowisku, iż w rozpoznawanej sprawie należy przyjąć roczny termin na dochodzenie uprawnień z tytułu rękojmi, gdyż przedmiotem umowy łączącej strony nie było wzniesienie budynku. Swoje stanowisko w tym zakresie Sąd I instancji uzasadnił w odwołaniu do definicji budynku zamieszczonej w art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku Prawo budowlane (t.j. Dz. U. 2013. poz. 1409, ze zm.) wskazując, iż zakres prac pozwanej Spółki ograniczał się do wyprodukowania elementów drewnianych i ich montażu, zaś wykonanie fundamentów należało do powódki. Sąd Rejonowy wskazał, że roczny termin na dochodzenie roszczenia z tytułu rękojmi za wady fizyczne dzieła należy liczyć od protokołu końcowego oddania dzieła, to jest od dnia 17 listopada 2008 roku. Sąd stwierdził, że roszczenie powódki z tytułu rękojmi wygasło z dniem 17 listopada 2009 roku i nie może być już skutecznie dochodzone. Na marginesie, Sąd Rejonowy nadmienił, że gdyby nawet przyjąć dwuletni termin przedawnienia z art. 646 k.c., to i tak nastąpił upływ terminu przedawnienia dochodzonego roszczenia. Zdaniem Sądu I instancji złożenie wniosku o zawiązanie do próby ugodowej nie mogło przerwać biegu przedawnienia, gdyż wniosek dotyczył odmiennych rodzajowo roszczeń kompensaty kosztów usunięcia wad budynku i roszczenia odszkodowawczego z tytułu obniżenia wartości budynku mieszkalnego. W konsekwencji takich ustaleń i rozważań Sąd Rejonowy powództwo w całości oddalił oraz orzekł o kosztach procesu stosownie do regulacji przewidzianej w art. 98 k.p.c.

Od wskazanego orzeczenia apelację złożyła powódka, zaskarżając je w całości. Wyrokowi zarzuciła:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest:

a). art. 568 § 1 k.c. w związku z art. 638 k.c., poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, polegające na niezasadnym przyjęciu rocznego terminu wygaśnięcia uprawnień powódki z tytułu rękojmi za wady fizyczne dzieła wykonanego przez pozwaną, podczas gdy przedmiotem umowy zawartej pomiędzy stronami było wykonanie budynku mieszkalnego, według indywidualnej dokumentacji projektowej opracowanej przez pozwaną spółkę, a co za tym idzie

– uprawnienia z tytułu rękojmi za wady fizyczne tego dzieła mogły wygasnąć najwcześniej po upływie lat trzech, licząc od dnia, kiedy rzecz została wydana. W tym kontekście Sąd całkowicie pominął również okoliczność, że stosownie do § 11 ust. 2 umowy z dnia 7 sierpnia 2007 roku pozwany udzielił powódce 36 – miesięcznej gwarancji na wykonane prace, zgodnie z prawem budowlanym,

b). art. 471 i nast. k.c. w związku z art. 118 k.c. oraz art. 123 § 1 pkt 1 k.c. oraz art. 124 § 1 i § 2 k.c., poprzez uznanie roszczenia powódki za niezasadne (jako przedawnione), przy całkowitym pominięciu oceny roszczenia powódki w kontekście przepisów o odpowiedzialności odszkodowawczej za nienależyte wykonanie zobowiązania przez pozwaną spółkę, podczas gdy w orzecznictwie powszechnie przyjmuje się, że nawet potencjalna utrata uprawnień z rękojmi na skutek upływu terminów przewidzianych w art. 568 k.c. nie powoduje utraty roszczeń odszkodowawczych na ogólnych zasadach odpowiedzialności dłużnika za nienależyte wykonanie zobowiązania,

c). art. 568 § 1 k.c. w związku z art. 62⁷ k.c. oraz w związku z art. 1 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego, poprzez błędne zastosowanie przepisu art. 568 § 1 k.c., albowiem w konsekwencji przyjęcia przez Sąd I instancji, że przedmiotem umowy zawartej pomiędzy powódką a pozwaną nie było wykonanie budynku (które to ustalenie co do zasady powódka kwestionuje), to brak było podstaw prawnych do zastosowania przepisu art. 568 § 1 k.c., a należało zastosować regulację szczególną, wynikającą z przepisów o sprzedaży konsumenckiej,

2. naruszenie przepisów postępowania, to jest:

a). art. 326 § 1 k.p.c. poprzez brak ogłoszenia wyroku przez Sąd I instancji w odroczonej na okres 2 tygodni terminie po zamknięciu rozprawy (tj. w dniu 28 października 2013 roku),

b). art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak należytego wyjaśnienia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, w szczególności z zakresie braku wyjaśnienia, jakie dowody zgromadzone w sprawie skutkowały przyjęciem przez Sąd I instancji, że przedmiotem umowy z dnia 8 sierpnia 2007 roku pomiędzy powódką a pozwaną nie było wzniesienie budynku;

3. błąd w ustaleniach faktycznych, stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia, polegający na bezzasadnym przyjęciu, że przedmiotem umowy zawartej w dniu 7 sierpnia 2007 roku pomiędzy stronami nie było wzniesienie budynku mieszkalnego.

P. się na tak sformułowane zarzuty apelująca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach instancji odwoławczej. Nadto, skarżąca wniosła o rozpoznanie na podstawie art. 380 k.p.c. postanowienia w przedmiocie oddalenia wniosków dowodowych powódki o dopiszczenie dowodów z dokumentów załączonych do pozwu, na okoliczności wskazane w uzasadnieniu pozwu.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i dlatego podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy aprobuje ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji i wyrażone przez ten Sąd oceny prawne. Zarzuty skarżącej zawarte w obszernej apelacji nie zasługują na uwzględnienie.

Przed przystąpieniem do merytorycznego rozpatrzenia apelacji wskazać należy, iż skarżąca w pierwszej kolejności podnosi zarzuty zasadzone na naruszeniu przepisów prawa materialnego, należyte zaś rozpoznanie apelacji wymaga odniesienia się wprzód do zarzutów wywodzonych z przepisów prawa procesowego. Jest bowiem zrozumiałe, że oceny

zasadności zarzutów naruszenia prawa materialnego można dokonać wówczas, gdy stan faktyczny sprawy stanowiący podstawę rozstrzygnięcia, został prawidłowo ustalony.

Przechodząc do rozważenia zarzutów procesowych apelacji należy zgodzić się z twierdzeniem skarżącej, że doszło do naruszenia art. 326 § 1 k.p.c., który stanowi, że ogłoszenie wyroku powinno nastąpić, co do zasady, na posiedzeniu, na którym zamknięto rozprawę. W sprawie zawilej sąd może odroczyć ogłoszenie wyroku tylko jeden raz na czas do dwóch tygodni. Tymczasem w rozpoznawanej sprawie odroczone publikację wyroku dwukrotnie, a ponadto przekraczając termin dwutygodniowy. Zamknięcie rozprawy nastąpiło bowiem na posiedzeniu w dniu 14 października 2013 roku, a ogłoszenie wyroku, po drugim odroczeniu, w dniu 4 listopada 2013 roku, a zatem po upływie trzech tygodni. Jednakże stwierdzone uchybienie pozostawało bez wpływu na treść wydanego rozstrzygnięcia, a tylko takie pogwałcenie przepisów prawa procesowego mogłoby skutkować wzruszeniem kwestionowanego orzeczenia. Skarżąca natomiast poza postawieniem omawianego zarzutu nie wykazała, że powyższe uchybienie miało jakikolwiek wpływ na treść wyroku. Na marginesie zaznaczyć trzeba, że przesunięcie publikacji orzeczenia z dnia 28 października 2013 roku do dnia 4 listopada 2013 roku zostało spowodowane chorobą sędziego referenta, a zatem było usprawiedliwione.

Za bezzasadny należy także uznać zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. W myśl wskazanego przepisu uzasadnienie orzeczenia powinno zawierać: wskazanie podstawy faktycznej, a mianowicie ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej oraz wyjaśnienie podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa. Naruszenie przepisu o sposobie uzasadnienia wyroku o tyle może stanowić przyczynę uchylenia orzeczenia, o ile uniemożliwia sądowi wyższej instancji kontrolę, czy prawo materialne i procesowe zostało należycie zastosowane. W badanej sprawie treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie zawiera tego typu usterek, które uniemożliwiałyby przeprowadzenie kontroli instancyjnej i rozpoznanie apelacji.

Chybiony jest również zarzut dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych, stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia, polegającego na bezzasadnym przyjęciu przez Sąd I instancji, że przedmiotem umowy zawartej w dniu 7 sierpnia 2007 roku między stronami nie było wzniesienie budynku mieszkalnego. Wbrew twierdzeniom apelacji, Sąd Rejonowy trafnie przyjął, że strony łączyła umowa o dzieło, której przedmiotem było wyprodukowanie elementów drewnianych i montaż domu z tychże elementów, co nie jest równoznaczne ze wzniesieniem budynku w rozumieniu Prawa budowlanego. Zgodzić się należało z Sądem I instancji, że kwestia charakteru umowy łączącej strony została przesądzona w prawomocnie zakończonej sprawie sygn. akt I C 289/10. W wymienionej sprawie Sądy obu instancji stwierdziły, że strony łączyła umowa o dzieło, nie zaś umowa o roboty budowlane. W treści uzasadnienia wyroku z dnia 6 grudnia 2011 roku, sygn. akt I C 289/10 wskazano, że z uwagi na fakt, iż zakres prac (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. został ograniczony do wyprodukowania elementów drewnianych i ich montażu, to należało uznać, że strony łączyła umowa o dzieło, nie zaś umowa o roboty budowlane. Następnie Sąd Okręgowy w Łodzi, rozpoznając apelację spółki (...) od powyższego rozstrzygnięcia potwierdził, że przedmiotem umowy o dzieło zawartej między stronami było wykonanie budynku mieszkalnego. Sąd II instancji powtórzył argumentację Sądu Rejonowego dodając, że „zasadniczym kryterium rozróżnienia umowy o dzieło i umowy o roboty budowlane jest ocena realizowanej inwestycji stosownie do wymogów prawa budowlanego. Zgodnie z brzmieniem art. 17 prawa budowlanego, uczestnikami procesu budowlanego są; inwestor, inspektor nadzoru inwestorskiego, projektant i kierownik budowy lub kierownik robót, co nie występuje w przypadku umowy o dzieło i nie ma miejsca w rozpatrywanej sprawie”. W kontekście powyższych ustaleń i rozważań zawartych w sprawie I C 289/10 zauważyć należy, że rozstrzygnięcie zawarte w prawomocnym orzeczeniu (rzecz osądzona) stwarza stan prawny taki, jaki z niego wynika. Sąd rozpoznający między tymi samymi stronami nowy spór musi przyjąć, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak przyjęto to w prawomocnym, wcześniejszym wyroku. W kolejnym postępowaniu, w którym pojawia się ta sama kwestia, nie może być ona już ponownie badana. Związanie orzeczeniem oznacza zakaz dokonywania ustaleń sprzecznych z uprzednio osądzoną kwestią, a nawet niedopuszczalność prowadzenia w tym zakresie postępowania. Powagą rzeczy osądzonej mogą być objęte ustalenia faktyczne w takim zakresie, w jakim indywidualizują one sentencję jako rozstrzygnięcie o przedmiocie sporu i w jakim określają one istotę danego stosunku prawnego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2013 roku, sygn. akt II PK 38/13, LEX nr 1408888; wyrok Sądu Apelacyjnego w

Warszawie z dnia 15 stycznia 2014 roku, sygn. akt VI ACa 447/13, LEX nr 1444936). Prawomocny wyrok z dnia 6 grudnia 2011 Sądu Rejonowego w Pabianicach, sygn. akt I C 289/10, swą mocą powoduje, że nie jest możliwe dokonanie odmiennej oceny i odmiennego osądzenia tego samego stosunku prawnego, w tych samych okolicznościach faktycznych i prawnych, między tymi samymi stronami. W niniejszej sprawie przy dokonaniu ustaleń faktycznych oraz oceny prawnej łączącego strony stosunku prawnego Sąd I instancji był związany ustaleniami wynikającymi z prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Pabianicach z dnia 6 grudnia 2011 roku, sygn. akt I C 289/10. W ocenie Sądu Okręgowego, trafnie Sąd I instancji przyjął, że przedmiotem umowy nie było wzniesienie budynku w rozumieniu przepisów Prawa budowlanego. Przytoczony przez Sąd Rejonowy przepis art. 3 pkt 2 Prawa budowlanego definiuje pojęcie budynku, określając go jako obiekt budowlany trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych, posiadający fundamenty i dach. Jak już wyżej nadmieniono zobowiązanie spółki (...) ograniczone było jedynie do wyprodukowania i montażu elementów drewnianych, nie obejmowało natomiast budowy fundamentów, co jasno wynika z postanowień § 3 pkt 1 umowy. Tym samym, zarzut apelacji popełnienia błędu w ustaleniach faktycznych nie może odnieść zamierzonego przez skarżącą skutku. Dodać trzeba, że wiązanie Sądu I instancji prawomocnym wyrokiem z dnia 6 grudnia 2011 roku Sądu Rejonowego w Pabianicach, sygn. akt I C 289/10 oznaczało nie tylko niedopuszczalność dokonywania ustaleń sprzecznych z nim, ale także przeprowadzania postępowania dowodowego w tym zakresie. Sąd Rejonowy słusznie zatem oddalił wnioski dowodowe zgłoszone w pozwie, gdyż dotyczyły okoliczności, które legły u podstaw rozstrzygnięcia prawomocnie zakończonego postępowania w sprawie I C 289/10, a nadto okazały się nieprzydatne do rozstrzygnięcia sprawy z uwagi na uwzględnienie zarzutu przedawnienia roszczenia z rękojmi o obniżenie wynagrodzenia za dzieło, który to zarzut miał kluczowe znaczenie w sprawie.

Przechodząc do oceny zasadności zarzutów naruszenia przepisów prawa materialnego podnieść należy, że chybiony jest zarzut naruszenia art. 568 § 1 k.c. w zw. z art. 638 k.c., poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, polegające na niezasadnym przyjęciu przez Sąd I instancji rocznego terminu wygaśnięcia uprawnień powódki z tytułu rękojmi za wady fizyczne dzieła wykonanego przez pozwaną spółkę. Ponownie nadmienić trzeba, że Sąd I instancji z mocy art. 365 § 1 k.p.c. był związany dokonaną w sprawie I C 289/10 oceną stosunku prawnego łączącego strony. Tym samym Sąd meriti musiał przyjąć, że strony łączyła umowa o dzieło, której przedmiotem było wyprodukowanie elementów drewnianych i montaż z tych elementów domu według indywidualnego projektu, nie zaś wzniesienie budynku mieszkalnego. W tej sytuacji, Sąd Rejonowy, opierając się na treści art. 568 § 1 k.c., zasadnie przyjął roczny termin przedawnienia się uprawnień powódki z tytułu rękojmi za wady fizyczne dzieła. Wskazanie zaś przez apelującą, iż stosownie do § 11 ust. 2 umowy z dnia 7 sierpnia 2007 roku pozwana spółka udzieliła powódce 36 – miesięcznej gwarancji na wykonane prace nie ma wpływu na ocenę prawidłowości zaskarżonego orzeczenia. Co prawda prekluzyjny charakter wskazanych w art. 568 § 1 k.c. terminów nie stoi na przeszkodzie, aby strony w umowie dokonały, ich przedłużenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 2005 roku, sygn. akt II CK 28/05, OSNC 2006/6/107). Jednakże w § 11 ust. 2 umowy z dnia 7 sierpnia 2007 roku wyraźnie wskazano, iż termin 36 miesięcy dotyczy gwarancji. Rękojmia za wady rzeczy oraz gwarancja jakości spełniają podobne funkcję, ale różnią się w istotny sposób, są to dwie niezależne od siebie instytucje prawa. Najważniejszą różnicą pomiędzy rękojmią a gwarancją jakości jest to, iż pierwsza przysługuje z mocy prawa, druga zaś wynika z umowy. Podkreślić wyraźnie należy, iż wykluczona jest możliwość konstruowania roszczeń - hybryd o mieszanym charakterze, utworzonych z fragmentów rękojmi i gwarancji (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 23 stycznia 2003 roku, sygn. akt I ACa 667/02, OSA 2003/8/32). Tym samym apelująca nie może skutecznie twierdzić, że termin wygaśnięcia uprawnień z tytułu rękojmi za wady fizyczne wynosi 3 lata, gdyż termin ten dotyczył gwarancji. Zresztą, termin ten w chwili wnoszenia powództwa także upłynął (dzieło oddano 17.11.2008 roku, zaś powództwo wniesiono 27.12.2012 roku).

Chybiony jest także zarzut naruszenia art. 568 § 1 k.c. w zw. z art. 627¹ k.c. oraz w zw. z art. 1 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. 2002 r. , nr 141, poz. 1176 ze zm.). Wprawdzie przepisy wskazanej ustawy o sprzedaży konsumenckiej mają odpowiednie zastosowanie do umów o dzieło, jednakże uprawnienia powódki – konsumenta, przewidziane w tej ustawie również uległy przedawnieniu. Stosownie do regulacji unormowanej w art. 8 ust. 4 omawianej ustawy, jeśli rzecz ma wady, które nie zostały przez sprzedawcę (wykonawcę dzieła) usunięte w wyznaczonym terminie, to kupujący

(zamawiający dzieło) ma prawo domagać się stosownego obniżenia ceny (obniżenia wynagrodzenia za wykonane dzieło). Zgodnie z art. 10 ust. 2 w/w ustawy roszczenia te przedawniają się z upływem roku od stwierdzenia przez kupującego niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową (z upływem roku od stwierdzenia wad dzieła), przy czym przedawnienie nie może się skończyć przed upływem terminu określonego w ust. 1, czyli przed upływem dwóch lat od wydania towaru (od wydania dzieła). A zatem, należałoby przyjąć, że w rozpoznawanej sprawie upływ terminu przedawnienia przewidziany wyżej wymienioną ustawą nastąpiłby najpóźniej z dniem 17 listopada 2010 roku.

W tym miejscu należy odnieść się do podniesionej przez skarżącą kwestii przerwania biegu przedawnienia. Wbrew twierdzeniom apelacji, trafna jest konstatacja Sądu Rejonowego, że złożone przez powódkę zawezwanie do próby ugodowej nie przerwało biegu przedawnienia roszczenia z rękojmi o obniżenie wynagrodzenia za dzieło, gdyż dotyczyło zupełnie innych rodzajowo roszczeń. Za utrwalone w judykaturze należy uznać stanowisko, że zawezwanie do próby ugodowej przerywa bieg przedawnienia jedynie w sytuacji, co do wiarygodności w zawezwaniu tym określonych, tak co do przedmiotu żądania, jak i wysokości. Nie przerywa zaś co do innych roszczeń, które mogą wynikać z tego samego stosunku prawnego ani ponad kwotę w wezwaniu określonym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2009 roku, II CSK 259/09 oraz z dnia 10 września 2006 roku V CSK 238/06, *legalis*). Zauważyć należy, że w uzasadnieniu niniejszego pozwu powódka reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika powołała się wyraźnie na kwestie związane z rękojmią za wady rzeczy. Wskazują na to jednoznacznie sformułowania zawarte zwłaszcza w punktach od 6 do 8 uzasadnienia pozwu. A zatem, Sąd Rejonowy słusznie zbadał zasadność roszczenia powódki jedynie w kontekście przepisów o rękojmi i uznał, że doszło do jego przedawnienia. Trafnie również Sąd I instancji przyjął, że nie doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia roszczenia z rękojmi. Po pierwsze, z wnioskiem do próby ugodowej powódka wystąpiła dnia 10 listopada 2010 roku, czyli już po wygaśnięciu rocznego terminu przedawnienia roszczenia z rękojmi. Po drugie, zawezwanie do próby ugodowej dotyczyło innych rodzajowo roszczeń. W zawezwaniu do próby ugodowej nie ma mowy o roszczeniu z rękojmi - obniżeniu wynagrodzenia za dzieło, które to jest przedmiotem żądania zgłoszonego w niniejszej sprawie. W zawezwaniu do ugody mowa jest o wypłacie 50 000 zł tytułem kosztów usunięcia wad budynku oraz odszkodowania za obniżenie wartości tego budynku. Nie ma tam mowy o obniżeniu wynagrodzenia. A zatem, gdyby nawet założyć, że przedmiotem umowy było wzniesienie budynku i przyjąć 3 letni termin przedawnienia roszczeń z tytułu rękojmi (choć brak ku temu podstaw), to i tak termin ten wygasłby z dniem 17 listopada 2011 roku, gdyż nie uległ przerwaniu albowiem zawezwanie do próby ugodowej dotyczyło innych rodzajowo roszczeń.

Odnosząc się natomiast do zarzutu naruszenia art. 471 i nast. k.c. stwierdzić należy, że przepis ten nie miał w sprawie w ogóle zastosowania z uwagi na jednoznacznie sformułowane żądanie pozwu oparte na przepisach o rękojmi. Sąd Rejonowy nie badał czy powódce przysługuje roszczenie odszkodowawcze na gruncie art. 471 k.c. (nie był do tego zobowiązany), gdyż z takim roszczeniem powódka dotychczas nie wystąpiła. W tym miejscu zaznaczyć należy, że odpowiedzialność z tytułu rękojmi jest niezależna od odpowiedzialności odszkodowawczej opartej na zasadach ogólnych tj. art. 471 i następne k.c. Niezależność ta przejawia się w tym, że w razie wystąpienia wad uprawniony ma wybór co do sposobu uzyskania rekompensaty, może dochodzić swych praw z rękojmi za wady, może również żądać odszkodowania za faktyczną szkodę, jakiej doznał. Nadto uprawnienia z tytułu rękojmi za wady fizyczne nie mają charakteru odszkodowawczego i służą zaspokajaniu zupełnie innych interesów niż roszczenia odszkodowawcze (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2006 roku, sygn. akt I CK 247/05, *LEX 346091*). Powódka występując na drogę sądową dokonała wyboru uprawnień, gdyż jasno wskazała w uzasadnieniu pozwu, że jej roszczenie oparte jest na rękojmi za wady rzeczy (wady budynku). Dodatkowo wskazać także należy, iż przejawem niezależności odpowiedzialności odszkodowawczej od odpowiedzialności z tytułu rękojmi jest również i to, że utrata uprawnień przysługujących w oparciu o przepisy o rękojmi wskutek upływu terminu określonego w art. 568 § 1 k.c. nie prowadzi do utraty roszczeń odszkodowawczych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 2004 roku, sygn. akt IV CK 601/03; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2006 roku, sygn. akt II CSK 89/06; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 stycznia 2008 roku, sygn. akt VI ACa 1348/06). Prawomocne rozpoznanie powództwa opartego na przepisach o rękojmi nie pozbawia uprawnionego możliwości dochodzenia roszczeń na zasadach ogólnych tj. w oparciu o art. 471 i następne k.c., gdyż nie powoduje powagi rzeczy osądzonej. Reasumując, nietrafny jest zarzut naruszenia art. 471 i nast. k.c. w zw. z art. 118 k.c. oraz art. 123 § 1 pkt 1 k.c. i art. 124 § 1 i § 2 k.c.

poprzez pominięcie rozważenia roszczenia powódki w kontekście przepisów o odpowiedzialności odszkodowawczej za nienależyte wykonanie zobowiązania przez pozwaną spółkę.

Z tych wszystkich względów, zaskarżony wyrok odpowiadał prawu, skutkiem czego należało orzec jak w punkcie 1 sentencji na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik sporu zasądzając od B. W. (1) na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwotę 1200 złotych. Na kwotę tę złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej w postępowaniu odwoławczym ustalone w oparciu o § 6 pkt 5 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).